स्त्रीणां चित्तं च दुर्ज्ञेयं युक्तरूपौ च मे मतौ। सैरिन्ध्रीप्रियसंवासान्नित्यं करुणवादिनी।
अस्मिन् राजकुले चोभौ तुल्यकालनिवासिनौ। इति ब्रुवाणा वाक्यानि सा मां नित्यमतर्ज्जयत्।
क्रुध्यन्तीं माञ्च सम्प्रेक्ष्य समशङ्कत मां त्वयि। तस्यां तथा ब्रुवन्त्यान्तु दुःखं मां महदाविशत्।
त्वय्येवं निरयम्प्राप्ते भीमे भीमपराक्रमे। शोके यौधिष्ठिरे मग्ना नाहं जीवितुमुत्सहे।
यः सदेवान्मनुष्यांश्च सर्व्वांश्चैकरथोऽजयत्। सोऽयं राज्ञो विराटस्य कन्यानां नर्त्तको युवा। ५७०
योऽतर्पयदमेयात्मा खाण्डवे जातवेदसं। सोऽन्तःपुरगतः पार्थः कूपेऽग्निरिव संवृतः।
यस्माद्भयममित्राणां सदैव पुरुषर्षभात्। स लोकपरिभूतेन वेशेनास्ते धनञ्जयः।
यस्य ज्याक्षेपकठिनौ बाहू परिघसन्निभौ। स शङ्खपरिपूर्णाभ्यां शोचन्नास्ते धनञ्जयः।
यस्य ज्यातलनिर्घोषात् समकम्पन्त शत्रवः। स्त्रियो गीतस्वनन्तस्य मुदिताः पर्य्युपासते।
किरीटं सूर्य्यसङ्काशं यस्य मूर्द्ध्न्यशोभत। वेणीविकृतकेशान्तः सोऽयमद्य धनञ्जयः। ५७५
तं वेणीकृतकेशान्तं भीमधन्वानमर्ज्जुनं। कन्यापरिवृतं दृष्ट्वा भीम सीदति मे मनः।
यस्मिन्नस्त्राणि दिव्यानि समस्तानि महात्मनि। आधारः सर्व्वविद्यानां स धारयति कुण्डले।
यस्य राजसहस्राणि तेजसाऽप्रतिमानि वै। समरे नाभ्यवर्त्तन्त वेलामिव महार्णवः।
सोऽयं राज्ञो विराटस्य कन्यानां नर्त्तको युवा। आस्ते वेशप्रतिच्छन्नः कन्यानां परिचारकः।
यस्य स्म रथघोषेण समकम्पत मेदिनी। सपर्व्वतवना भीमा सहस्थावरजङ्गमा। ५८०
यस्मिन् जाते महाभागे कुन्त्याः शोको व्यनश्यत। स शोचयति मामद्य भीमसेन तवानुजः।
भूषितं तमलङ्कारैः कुण्डलैः परिहाटकैः। कम्बुपाणिनमायान्तं दृष्ट्वा सीदति मे मनः।
यस्य नास्ति समो वीर्य्ये कश्चिदुर्य्यान्धनुर्द्धरः। सोऽद्य कन्यापरिवृतो गायन्नास्ते धनञ्जयः।
धर्म्मे शौर्य्ये च सत्ये च जीवलोकस्य सम्मतं। स्त्रीवेशविकृतं पार्थं दृष्ट्वा सीदति मे मनः।
यदा ह्येनं परिवृतं कन्याभिर्देवरूपिणं। प्रभिन्नमिव मातङ्गं परिकीर्णं करेणुभिः। ५८५
मत्स्यमर्थपतिं पार्थं विराटं समुपस्थितं। पश्यामि तूर्य्यमध्यस्थं दिशो नश्यन्ति मे तदा।
नूनमार्य्या न जानाति कृच्छ्रं प्राप्तं धनञ्जयं। अजातशत्रुं कौरव्यं मग्नं दुर्द्यूतदेविनं।
तथा दृष्ट्वा यवीयांसं सहदेवं गवाम्पतिं। गोषु गोवेशमायान्तं पाण्डुभूताऽस्मि भारत।
सहदेवस्य वृत्तानि चिन्तयन्ती पुनःपुनः। न निद्रामभिगच्छामि भीमसेन कुतो रतिं।
न विन्दामि महाबाहो सहदेवस्य दुष्कृतं। यस्मिन्नेवंविधं दुःखं प्राप्नुयात् सत्यविक्रमः। ५९०
दूयामि भरतश्रेष्ठ दृष्ट्वा ते भ्रातरम्प्रियं। गोषु गोवृषसङ्काशं मत्स्येनाभिनिवेशितं।
संरब्धं रक्तनेपथ्यं गोपालानां पुरोगमं। विराटमभिनन्दन्तमथ मे भवति ज्वरः।
सहदेवं हि मे वीरं नित्यमार्य्या प्रशंसति। महाभिजनसम्पन्नः शीलवान् वृत्तवानिति।
ह्रीनिषेवो मधुरवाक् धार्म्मिकश्च प्रियश्च मे। स तेऽरण्येषु वोढव्यो याज्ञसेनि कृपास्वपि।
सुकुमारश्च शूरश्च राजानं चाप्यनुव्रतः। ज्येष्ठोपचायिनं वीरं स्वयं पाञ्चालि भोजयेः। ५९५